
Pierwszy prezydent II Rzeczypospolitej Polski

Czyli krótka historia Gabriela Narutowicza...

Życiorys Narutowicza

Gabriel Narutowicz urodził się 17 marca 1865 roku w Teleszach na Żmudzi. Był synem Jana i Wiktorii. Jego ojciec Jan Narutowicz za walkę w powstaniu styczniowym trafił na rok do więzienia. Chłopca wychowywała matka, która wpoila mu tradycje szlacheckie oraz patriotyczne. Gabriel gimnazjum skończył w łotewskiej Lipawie, gdyż rodzina Narutowicza chciała uniknąć postępującej rusyfikacji Żmudzi. Studia rozpoczął w Petersburgu na wydziale Matematyczno-Fizycznym, których nie ukończył. Kolejny raz kształcenie rozpoczął w Zurychu, gdzie w 1895 roku przyjął obywatelstwo szwajcarskie.

Narutowicz jako polityk

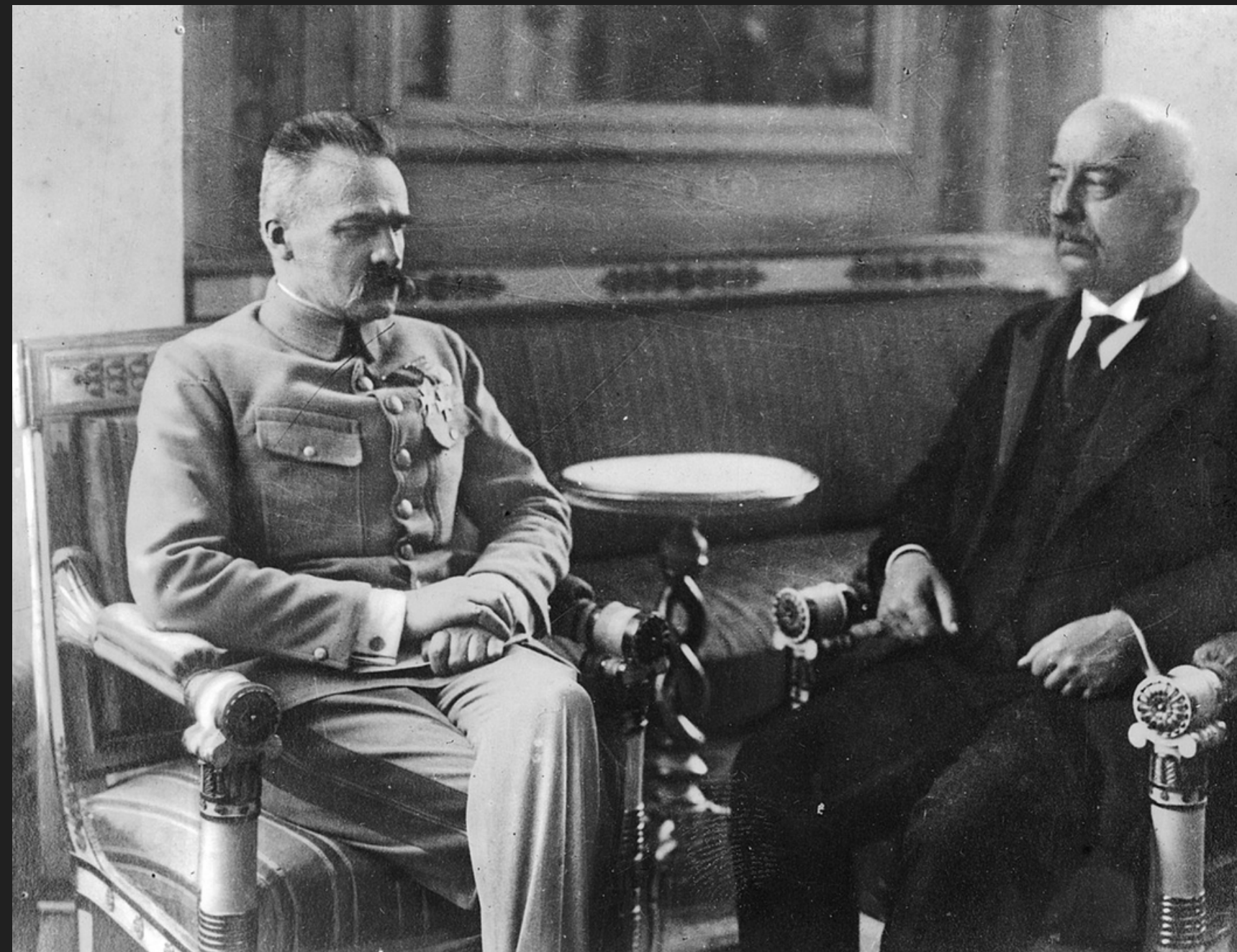
Swoją przygodę polityczną rozpoczął podczas I Wojny Światowej, gdy czynnie angażował się w działalność Szwajcarskiego Komitetu Generalnego Pomocy Ofiarom Wojny w Polsce, w tym samym czasie zaczął się interesować koncepcjami Józefa Piłsudskiego. W 1919 roku na zaproszenie Piłsudskiego przyjechał do Polski. W roku 1920 stał się on ministrem robót publicznych, dwa lata później stał się ministrem spraw zagranicznych.

Prezydent

W 1922 roku kandydaturę na prezydenta Polski Gabriela Narutowicza wysunął PSL „Wyzwolenie”. W rozstrzygającej turze wyborów jego kontrkandydatem był Maurycy hrabia Zamoyski. Po zwycięstwie Narutowicza prawica rozpoczęła nagonkę prasową. Oskarżono nowego prezydenta o ateizm, związek z Piłsudskim oraz masonerią. Mimo tego 11 grudnia 1922 roku zaprzysiężono na prezydenta II Rzeczypospolitej Polski Gabriela Narutowicza.

Urząd ten sprawował zaledwie pięć dni, ponieważ 16 grudnia 1922 roku zginął w galerii „Zachęta” z rąk malarza, zamachowca, fanatyka nacjonalizmu Eligiusza Niewiadomskiego.

**W tym roku przypada 100
roczna zamachu na
prezydenta Gabriela
Narutowicz**

Przygotowali:

Franciszek Czerski klasa IV

Maja Czerska klasa VIII